

NIEDOUK (1) *sb m*

e oraz o jasne.

pl [G niedouk(o)w.] ◊ I niedouki.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Człowiek bez dostatecznego wykształcenia, wiedzy: Dobreć y rozmowy około wyáry [...] / kyedy íą íkromne / [...] á nye z tákże nyedouki / álbo wííetecznymi *KromRozm I N3*; [Pan Niebieski Duchem swoim daj wam mądrość ku posromoceniu niedouków szkoły Krystusowej, chociaż w świecie nauczonych *AktaSynod I 344*].

Cf [NIEDOUCZENIEC]

AŽ